

บันทึกพิเศษของกำนันถวิล ปัญญาอนุมากรณ์

โดยวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

เมื่อสองสามอาทิตย์ก่อน ผมได้พบกับบุคคลหนึ่งที่บ้านของไพศาล นักนิมิตมหัศจรรย์ ซึ่งภายหลังได้ทราบว่า เป็น “กำนัน” มาจากจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นบุคคลหนึ่งที่ไพศาลนิมิตมีชื่อว่า นายถวิล ปัญญาอนุมากรณ์ นิมิตเมื่อเดือนเมษายน 2536 ที่ผ่านมานี้ หลังจากที่ได้สนทนากันก็ ได้ทราบว่า นายถวิล กำนันตำบลโคกกลาง อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นผู้ที่คิด ตามเรื่องนี้จากโลกลึกลับมาเมื่อ 3-4 ปีก่อน ในชีวิตจริงก็ได้ล้มลุกคลุกคลานประสบเคราะห์กรรม มาตลอด ทั้ง ๆ ที่พยายามทำความดีแต่ก็ไม่วายที่ชีวิตจะมีแต่ปัญหามารุมล้อม บันทึกต่อไปนี้ ผม ได้เรียบเรียงมาจากชีวิตจริงและนิมิตของไพศาลที่มีต่อนายถวิลดังต่อไปนี้

นายถวิล ปัญญาอนุมากรณ์ ปัจจุบันอายุ 51 ปี เกิดที่บ้านโกรประดู่ หมู่ 6 ตำบล โคก กลาง อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่ออายุได้ 6 เดือน บิดาก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับ คง เป็นเพราะกรรมเก่าของผม (นายถวิล) มาแต่อดีต เป็นเหตุให้ท่านได้จากไป เมื่อผม (นายถวิล) อายุได้ 8 ปี มารดาก็จากไปอีกปล่อยให้พี่สาว ผม และน้องสาวต้องผจญกับชะตากรรมและทน ทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสฯ พี่ ๆ น้อง ๆ และผม ต่างก็แสวงหาที่พึ่งพาอาศัยไปกับน้ำบ้าง อา บ้าง แล้วแต่จะพึ่งได้

ผมมีพี่น้องร่วมบิดามารดา 5 คน หญิง 2 คน ชาย 3 คน ต่างบิดาอีก 4 คน เขา กล่าวกันว่าบิดาเป็นคนขยันขันแข็ง ทำงานหนักเพราะเกิดมาเป็นชาวนา ส่วนแม่ก็ลำบากลำบน ท่านเสียชีวิตเมื่อปี 2494 ก่อนหน้านั้น ท่านได้พาลูก ๆ ต่อสู้กับชีวิตด้วยความลำเค็ญท่านเป็นคน มีกรรม มักถูกตาและยายของผมตีด้วยไม้ตะพดขนาดเท่าแขนแม่ก็นั่งร้องไห้ในเวลาประมาณตี 4 ทุกวัน ทำให้ผม (นายถวิล) จดจำเสียงร้องไห้ของท่านได้เสมอ

ตอนที่บิดาผม (นายถวิล) เสียชีวิตได้หนึ่งปี ตาและยายบังคับให้แม่แต่งงานใหม่ เมื่อแต่งงานใหม่ก็ไม่เคยมีความสุขเลย บิดาคนใหม่ก็ตีแม่หนักทุกวันไม่มีวัน จึงทำให้แม่ต้องลำบาก มากขึ้นจนแม่ทนไม่ไหวเสียชีวิตไปอีกทรัพย์สินของแม่ที่มีอยู่ก็ถูกน้ำยิดเอาหมด ให้บ้างแต่ก็ ส่วนน้อย ทรัพย์สินที่พ่อแม่สร้างไว้ทั้งหมด อาทิเช่น ที่นาและบ้าน จะแบ่งให้เฉพาะบ้าน ส่วน ที่นานั้นแบ่งให้ 1 ใน 5 เท่านั้น กรรมที่ผู้ใดก่อ กรรมนั้นย่อมตอบสนอง นำผู้เอาทรัพย์สิน ไปในปัจจุบันถูกตัดขาข้างหนึ่ง ที่นาของท่านที่มีอยู่ก็ถูกคนอื่นโกงเอาไป น้ำอดข้าวทุกปีแต่แปลก ตรงที่กลุ่มพี่น้องและผมก็อยู่พอกิน ไม่ขาดกินแต่อย่างใด ทุกวันนี้เราก็อยู่ตามลำพังและหาความสุขไม่ได้ ในวัยเด็กของผม (นายถวิล) ลำบากมากเสื้อผ้าไม่เคยมีสวมใส่ อย่างมากก็ผ้าขาวม้า ตรงกลางขาด ต้องเอาชายผ้ามาเย็บต่อกันมุงใหม่ อีกทั้งต้องระเห่ร้อนไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่พึ่งพา ต้องไปอาศัยวัดอยู่กับหลวงตา พระเณรท่านใดสงสารก็ให้เงินทองไว้ใช้บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แม้แต่เงินซื้อสมุดเรียนหนังสือก็ต้องขอจากพระเณรและท่านผู้มีเมตตาจิตผลสุดท้ายก็ต้องขอจากโรงเรียน ต้องไปอาศัยอยู่กับอา 2 ปี

ต่อมาพี่ชายเห็นน้องลำบากก็เลยนำผมไปบวชเป็นสามเณรเมื่อปี 2499 ในขณะนั้นเกิด ข้าวยาก หมดแพงฝนแล้ง ผู้คนอดอยากมากเมื่อบวชไปแล้วก็ได้ศึกษาธรรมไปด้วยจนสอบได้นัก ธรรมชั้นเอกภายใน 3 ปี

แม้ขณะที่บวชเรียนอยู่นั้น ได้ปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบของพระวินัยได้ดีพอสมควร ตกเย็นผมก็ไปปิ๊งไปนวดให้สมภารวัดนั้นเป็นประจำรักษาความสะอาดภายในวัดวาอารามเช็ดถูทุก อย่าง จะลำบากก็ต้องทนจนเป็นที่รักใคร่นับถือของคนทั่วไป

ช่วงที่ผมบวชเป็นพระภิกษุ ก็ได้บริจาคทานให้กับคนยากจนที่มาขอข้าววัดกินเป็นประจำ ไม่น้อยกว่า 40-50 คนต่อวัน ทำอยู่จนถึงปี 2503 อาจเป็นเพราะบุญผ้าเหลืองไม่มีเกิดร้อนรน อย่างลาลึกษา จากฌรไปอาศัยอยู่กับอาอีกครั้งหนึ่ง กัดฟันต่อสู้กันไปอีก

อยู่ต่อมาก็เกิดอาการป่วยไม่มีคนดูแล (ป่วยเป็นโรคกระเพาะอาหาร) หายใจไม่ค่อยออก และเป็นทุกข์มากจึงมานอนคิดทบทวนดูว่า ขึ้นอยู่อย่างนี้ต้องสิ้นหวังในความเป็นมนุษย์แน่นอนจึง ตัดสินใจออกจากบ้านมุ่งสู่กรุงเทพฯ เพื่อหางานทำและรักษาตัว

วันแรกที่ก้าวออกจากบ้านไม่เคยรู้จักใครมาก่อน ออกจากบ้านเวลาตี 3 เดินทางด้วย ความมืด ระยะทาง 15 กิโลเมตร ถึงลำปลายมาศ มีเงินติดตัว 100 บาทเท่านั้น จึงเดินทางมุ่ง หน้าเข้ากรุงเทพฯ ในวันนั้น

จากการที่ได้นั่งรถไปเข้ากรุงเทพฯ และไม่เคยรู้จักใครที่ไหนเลย เศษบุญกุศลยังมีอยู่ จึงได้พบกับท่านปลัดผู้หนึ่งได้ถามขณะอยู่บนรถไว่าจะไปไหน ผม (นายถวิล) บอกว่าจะไป กรุงเทพฯ ปลัดผู้นั้นถามอีกว่า “รู้จักใครไหม” ก็ตอบไปว่า “ไม่รู้จักครับ” ท่านจึงเขียนนาม บัตร ให้ไปพบกับเพื่อนท่านที่โรงเรียนอิสระนุกูลวัดม่วงแค ผมจึงได้ไปพักอยู่ที่นั่น บังเอิญบ้าน ที่ผมไปพักนั้นสอบถามกันไปมาปรากฏว่าเป็นเครือญาติทางบิดาก่อน จึงแนะนำให้ไปหาเพื่อน ของเจ้าของบ้านแล้วก็ทำงานใกล้ ๆ วัดไผ่เงิน ตรอกจันทร์ ยานนาวา อยู่ได้ 2 ปี รักษาตัวพอ ทุเลาลงบ้าง แล้วจึงกลับมาบวชเป็นพระอีกครั้ง ตั้งใจว่าจะอยู่ในเพศบรรชิตจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แต่บุญไม่ถึงอยู่ได้ 2 ปี ก็ลาสิกขาอีก

ก่อนลาสิกขาเหมือนกับมีอะไรมาบังคับให้อยู่ไม่ได้ ร้อนรน กระวน กระวาย จำเป็น ต้องลาจากการเป็นพระมาสู่ความเป็นฆราวาสอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผมลาจากเพศบรรพชิตแล้วจึงเดิน ทางกลับสู่ภูมิลำเนาเดิม และได้แต่งงานกับ นางวงเดือน เมื่อแต่งงานแล้วแทนที่จะมีความสุข ทั้งที่ฝ่ายภรรยาก็มีอันจะกินกลับได้รับความทุกข์อีก พ่อตาเกิดความชิงชังขับไล่ให้ออกจากบ้าน ตลอดเวลาทำมาหากินก็มีแต่ความลำบาก แต่ผมและภรรยาก็กัดฟันทนอยู่ด้วยกันมาจนทุกวันนี้้อยู่ต่อมาด้วยความขยัน พยายามสร้างฐานะ จึงซื้อรถยนต์ 1 คัน และสร้างบ้าน 1 หลัง ไม่นาน ทั้งบ้านและรถยนต์ถูกไฟไหม้แทบสิ้นเนื้อประดาตัว

ต่อมาผมได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2525 และได้เป็นกำนันเมื่อ วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2528 พยายามสร้างคุณงามความดีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

ปี พ.ศ. 2532 ผมได้เกิดอาการปวดขาขึ้นอย่างแรงไปหาหมอที่ไหนรักษาอาการก็ไม่ดี ขึ้น กลับทรุดลงทุกวันครั้งสุดท้ายไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลบุรีรัมย์ ก็เกิดอาการชั้วฉว เพราะ ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นที่หน้าห้องที่พักอยู่ ได้เกิดเสียงไฟช็อตดังขึ้น ด้วยความตกใจเรียกและ ตะโกนให้คนช่วย ทำให้คนป่วยในโรงพยาบาลแตกตื่นวิ่งหนีอลหม่าน

ในขณะที่ผมกำลังนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนั้น ได้มีเหตุการณ์อย่างไม่คาดคิดมา ก่อนเกิดขึ้น ขณะนั้นผมอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น ก็ได้พบบุคคล 2 คนแต่งกายเหมือนกันสี ของเสื้อผ้าและกางเกงสีเทา

มายืนอยู่ข้างเตียงของผม มองดูผมเหมือนคนไม่รู้จักร ในใจของผม ขณะนั้น ไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวหรือ หวาดหวั่นแต่อย่างใด ผมพยายามจะลุกและยืนกายขึ้นแต่ก็ ทำไม่ได้ เร็วแรงหายไปไหนไม่รู้สังเกตดูบุคคลทั้งสองเวลาพูดจะพูดพร้อมกัน เสียงก็คล้ายกัน บอกผมว่า “ถึงเวลาแล้วที่จะต้องไป” ผมอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่ง ตื่นได้ตอบไปว่า “ผมยังไม่ อยากจะไป” “ไม่ได้” บุคคลทั้งสองตอบพร้อมกัน “มีวิธีใดบ้างที่จะให้มีชีวิตอยู่ใน โลกนี้ ผม (นายถวิล) ได้พูดขึ้น “มี” ชายทั้งสองพูดต่อไปว่า “ขอให้ท่านได้สร้างบารมีโดยการรักษาศีล 5 ไม่ฆ่า สัตว์ตัดชีวิต หมั่นทำบุญทำทาน” ผมได้ตอบไปว่า “ตกลงผมจะรักษาศีล 5 และหมั่นทำ บุญทำทาน” “ไหน ลองเอาบัญญัติมาดูซิ” ชายทั้งสองพูดขึ้นแล้วภาพสมุดเล่มเล็ก ๆ ก็ปรากฏขึ้น ผมได้เห็นรายชื่อของผมอย่าง ชัดเจนในแถวที่ 3 ว่า “นายถวิล ปัญญาอนุมาภรณ์” ทั้งสองคนก็ได้ ลบชื่อของผมออก แล้วไปเขียนไว้อีกบรรทัด จากนั้นทั้งสองคนก็ได้หายไป

เรื่องที่เกิดขึ้นนี้ผม ไม่กล้าที่จะพูดให้ใครฟัง หลังจากที่ได้ออกจากโรงพยาบาล ผมก็ได้ พูดให้ภรรยา ของผมฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรู้กันเพียง 2 คน ต่อมาไม่นาน ผม (นาย ถวิล) ที่ได้รับจดหมายนิมิตจาก นายไพศาล แสนไชย ผมเองไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้รับจดหมายนิมิต คิดว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นกับผม เพราะผมอยู่ อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ อยู่บ้านนอกห่างไกล ความเจริญ ชื่อ ชื่อสกุล บ้านเลขที่ ถนน อำเภอ จังหวัด ถูกต้องทุกประการ ส่วนไพศาลอยู่ จังหวัดลำพูน ห่างไกลกันหลายร้อยกิโลเมตร เหตุนี้เอง ทำให้ผม เกิดศรัทธาและความเชื่อขึ้นมา อย่างจับจิตจับใจอยากจะไปลำพูนเดี๋ยวนั้นเลย อยากจะทราบเรื่องราวเกี่ยวกับ นิมิต ว่าทำไมผมถึง มีเคราะห์มีกรรมหมดอาลัยตายอยากในชีวิต ผมได้ติดต่อกับนายไพศาล แสนไชย ทั้ง ทางตรง และทางอ้อม ทางตรงก็ได้เดินทางไปพบด้วยตนเองที่ลำพูน ทางอ้อมนั้นก็ได้ตั้งอกตั้งใจทำบุญทำ ทาน รักษาศีล 5 กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เทพดาฟ้าดิน และเจ้ากรรมนายเวรทุก ๆ วัน ความ ปรารถนาดีอีก ประการหนึ่งก็คือ อยากจะทราบว่าพ่อแม่ที่ได้เสียชีวิตไปแล้ว ท่านไปอยู่ที่ไหน ไปเกิดหรือยัง ผมเดินทางออก จากอำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ ไปหานายไพศาลที่ลำพูนทันที ที่ ไปถึงบ้าน เมื่อเวลา 17.30 น. จะถาม ท่านทีก็ไม่กล้าถาม จึงใจเย็นไว้ อย่างไรก็ตามก็ต้องทราบใน วันนี้แน่ พอติดค้ำ มีพระภิกษุมาสนทนากับไพศาลตั้ง นานสองนาน คิดว่าจะขอให้ไพศาลเล่า ให้ฟังในคืนนี้เลยก็เกรงใจ จึงรอรับฟังวันต่อไป ในคืนนั้นผมนอนไม่ หลับ อยากรู้เรื่องจริง ๆ กาลเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ผมกระวนกระวาย พยายามข่มตาให้หลับแต่ก็หลับ ๆ ตื่น ๆ รุ่งเช้า ผมและภรรยาก็ได้รับฟังนิมิตมหัศจรรย์จากไพศาล ด้วยความดีใจและมีปิติมาก และได้ทราบ เรื่องราวต่าง ๆ มาพอสมควร แต่ก็ยังไม่หมดเสียทีเดียว คิดว่ามาลำพูนคราวนี้ไม่เสียเที่ยว คนเฝ้า บุญของผม (นายถวิล) ตามที่นายไพศาลได้บอกเล่าชื่อว่า “นายบาง” เป็นคนเฝ้าบุญให้กำนัน ถวิล ในอดีตชาติกำนันถวิล เป็นคนเกิดที่บ้าน “ฟ้าแดดสูงยาง” เป็นเมืองโบราณเก่าแก่มานาน มี หินสีมาเป็นสารคาม มีอยู่ชาติหนึ่ง (ชาติ ที่ 2225) เกิดมาเป็นมนุษย์ที่บ้านฟ้าแดดสูงยาง ได้ทำ บุญและบาป ทำบุญได้ก่อสร้างเสนาสนะสงฆ์ไว้มาก และวัดที่เคยสร้างไว้ในอดีตชาติ คือ วัด กลาง อยู่จังหวัด กาฬสินธุ์ ในชาตินั้นมีอาชีพเป็นพ่อค้าวัว เอาวัวไป ขายต่างเมือง ต่างบ้านอยู่ เสมอ ด้านบาป ได้ทำบาปไว้ในอดีต 2 ครั้ง ซึ่งจะมีผลมากระทบในชาตินี้ 2 ครั้งใหญ่

1. ในเวลาไล่ว่วไปขายต่างเมือง วัวตัวไหนเดินไม่ทันเพื่อน จะใช้มีดฟันขาวัวด้านหลัง ทำให้วัว เจ็บปวดและเดินไปด้วยความทรมาน บางครั้งก็ได้ฆ่าวัวหลายตัว เหตุที่ฆ่าวัวนั้น ผลก คืออกุศลกรรม จะ ตามมาทันในชาตินี้ จะทำให้เกิดอุบัติเหตุในวันที่ 7 มกราคม 2537

2. ในอดีตชาติปี 2530 ได้ไปจุดไฟเผาป่าทำให้เกิดไฟไหม้ ลูกนกในรังตายไปหลายตัว อกุศลกรรมนี้จะมากระทบในชาตินี้ โดยไฟจะไหม้บ้านตนเอง (ไฟได้ไหม้ทั้งรถยนต์และบ้านไป แล้วก่อนหน้านั้น ก่อนที่ไฟศาลจะไหม้) และไฟจะไหม้บ้านกำนันถวิลอีก ให้ระวังในวันที่ 15 มีนาคม 2537 บ่าย 2 โมง 15 นาที ไปจนถึงบ่าย 3 โมง)

นายบาง คนเฝ้าบุญให้กำนันถวิล เล่าถึงนิมิตของกำนันอีกว่า “พ่อและแม่ของกำนันไป เกิดแล้ว โดยพ่อมีชื่อในปัจจุบันชาตินี้ว่า นายธวัช แพงไธสง เป็นคนบ้านโคกสะอาด อำเภอหนองกี่ จังหวัดบุรีรัมย์ ส่วนแม่ในอดีตที่มาเกิดในชาติปัจจุบันคือ นางราศรี ศรีธรรมมา อยู่ บ้านตะโกง ตำบลบ้านด่าน อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์” ส่วนนิมิตข้อปลีกย่อยก็ได้ถามไพศาล แสนไชย เป็นที่พอออกพอใจแล้วคณะพวกเราได้ร่วมทานอาหารเข้าร่วมกัน และได้ขอตัวกลับ บุรีรัมย์ทันที ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าสิ่งที่ไพศาลนิมิตถึงพ่อและแม่ในอดีตชาตินั้น เป็นความจริงเพียงใด ถ้านายธวัช แพงไธสง และนางราศรี ศรีธรรมมา ไม่มีตัวตนดังที่ไพศาลกล่าวอ้างก็ จบกัน

ผม (กำนันถวิล) และภรรยาได้ตื่นแต่เช้า เดินทางไปพบกับคนที่ชื่อ นางราศรี ศรีธรรมมา ที่บ้านตะโกง ตำบลบ้านด่าน อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ปรากฏว่า นางราศรี ศรีธรรมมา มีตัวตนจริง ตามที่ไพศาลนิมิตทุกประการ นางราศรี ศรีธรรมมา เป็นครูสอนอยู่โรงเรียนบ้านโคกวัด ปัจจุบันอายุ 33 ปี สอบถามดูเป็นคนมีใจเป็นกุศล ชอบนั่งสมาธิ ไม่ค่อยยุ่งกับใคร ผมได้เล่าเหตุเหตุการณ์มาตามลำดับ นางราศรีถึงกับร้องไห้ และในช่วงหนึ่งนางราศรีได้นั่งหลับ ตาประมาณ 3 นาที หลังจากออกจากสมาธิท่านก็ได้คุยถึงเรื่องส่วนตัวและชีวิตปัจจุบันให้ฟังด้วย วันต่อมาก็อยากจะพิสูจน์อีกว่า “นายธวัช แพงไธสง” ซึ่งเป็นพ่อในอดีตชาตินั้น จะมีตัวตนจริงหรือไม่ ผมและภร่ายาก็ได้สอบถามถึงชื่อนี้เรื่อยไปปรากฏว่า นายธวัช แพงไธสง มีตัวตนจริง ตามที่ไพศาลนิมิตทุกประการ

นายธวัช แพงไธสง มีอาชีพเป็นครู เกิดเมื่อปี 2503 อายุ 33 ปี อายุไล่เลี่ยกับนางรา ศรีแม่ในอดีตชาติ มีรูปร่างลักษณะเหมือนกับที่พี่สาวได้เล่าให้ฟัง เพราะตอนที่พ่อเสียชีวิตผมจำ หน้าไม่ได้ ผมและภร่ายก็ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้นายธวัชฟัง แต่นายธวัชก็ไม่ได้สนใจ เกี่ยวกับนิมิตที่เกิดขึ้นมากนัก แต่ก็ไม่ได้คัดค้านเรื่องนิมิต และได้สอบถามดูแล้วนิสัยของท่าน เหมือนเดิมทั้งหมด คือ โห่ คุ ใจถึง ไม่กลัวใคร อดทน ต่อสู้ และแพ้วพิศสัตว์เหมือนเดิม

เรื่องราวทั้งหมดที่เล่ามานี้เป็นความจริง ทั้งเรื่องชีวิตส่วนตัวที่ล้มลุกคลุกคลาน ทุกข์ ทรมานมาตลอด และนิมิตของไพศาล ที่เกี่ยวกับตัวผม (กำนันถวิล) ก็ถูกต้องทุกประการ

ชีวิตลึกลับของ “พิมพ์ พรหมรัตน์” (ภรรยาและบุตรสาว) จากนิมิตพิศวงของ คุณไพศาล แสนไชย

นายไพศาล แสนไชย

ผู้มีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว ซึ่งขึ้นไปท่องเที่ยวนอกพิภพจักรวาล แล้วนำเอาข่าวสารจากภพภูมินั้น ๆ ทั้งข่าวดีข่าวร้ายมาบอกกล่าวแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ใน โลกมนุษย์ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งข่าวสารเรื่องราวของผู้บันทึกและภรรยาด้วยก็ได้ มาในทำนองเดียวกัน

ข้อคิดจากผู้นิพนธ์

เรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่แปลกใหม่ในยุคสมัยนี้ โดยส่วนตัวแล้วตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) เจ้าของนิพนธ์ไม่เคยรู้จักกับคุณลุงพิมพ์ พรหมรัตน์ มาก่อน แต่เมื่อเรื่องราวได้เป็นมาอย่างนี้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลายที่กำลังจะอ่านหรืออ่านจบแล้วจงทำให้เป็นกลางอย่าว่าความใจร้อน หรือว่ากล่าวติเตียนตัวผม เพราะตัวผมเป็นเพียงผู้บอกให้ทราบเท่านั้นท่านอ่านแล้วจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่มีผู้ใด บังคับท่านได้ นอกจากตัวของท่านเอง แต่ขอได้โปรดทำให้เป็นกลางไว้ดังคำกลอน

จงฟังหูไว้หูคิดดูก่อน
อย่าเฝ้าอนรรณเรท่าเหหัน
ฟังให้ดีคิดให้ถุกอย่าปลุกพาล
ชมหรือหวานหอมไว้อดใจตรอง

แต่ถ้าหากว่าท่านผู้อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับนิพนธ์ของคุณลุงพิมพ์ ผู้นี้แล้วสามารถ เชื่อมโยงไปถึงอรรถธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในข้ออื่น ๆ ได้แล้ว ตัวผม ก็ขออนุโมทนาด้วย เพราะเรื่องนี้ เป็นเรื่องของการเวียนว่ายตามเกิดของวัฏจักร ในวัฏสงสารเท่านั้นเอง

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแต่ท่านผู้อ่านตลอดไป

ไพศาล แสนไชย

(ผู้นิพนธ์)

16 พ.ค. 2535